

op derfor heldigt at anvende det paa unge Dyr, paa Opdrættet, og derved sortere dette og stræbe at skaffe sig en sund Besætning for Fremtiden. Jeg tør ikke sige, at Midlet er ufejlsbart, som de Herrer ønske, at jeg skal udtale; jeg tror, det staar saaledes, at hvis Dyret er behæftet med denne Sygdom, vil det reagere; men det er vistnok ikke udeluftet, at ogsaa et ældre Dyr kan komme til at reagere, selv om det er sundt. Jeg tror, der er forekommet et saadant Eksempel, og derfor tror jeg ikke, at det er heldigt at vedtage Salgskontrakter, som det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgkreds nævnedes, bærede paa denne Undersøgelse. (Bust: De gøre det allerede). Om man gør det eller ikke, har jeg ikke noget Ansvar for, der er altid nogle, som ere forud for deres Tid og gøre det. Jeg ved godt, at der er Dyrlæger, som tilraade det, men jeg vil ikke have Ansvaret derfor, men nok Ansvar for at kunne foreslaa dette. Dette Forslag gaar altsaa ikke ud paa at rense de nuværende Besætninger her i Landet for Tuberkulose, men gaar ud paa at sikre, at det, man herefter lægger til, er sundt, saa at altsaa i den Tid, hvor Besætningen veksles — i 10 à 15 Aar er hele Landets Kvægbestand erstattet af nye — vil det være heldigt at gaa den Vej, derved kan man vente at faa sunde Besætninger, og derved paafalbes de vedkommendes Selvvirkomhed. De skulle naturligvis henvende sig til rette vedkommende for at faa Indsprøjtning; men hvor, kan jeg ikke sige nu; man vil naturligvis gøre den Ting saa bekvem som muligt; maaste den nærmeste Ørighed, det skal jeg i hvert Fald interessere mig for. Hovedsagen er, at man nu vil gaa ind paa at træffe saadanne Foranstaltninger, som efter al Rimelighed ville være fyldestgørende med Hensyn til i Fremtiden at tilvejebringe sunde Besætninger. Hvorledes de vedkommende Dyr skulle holdes affondrede, ønskede ærede Medlemmer at faa noget at vide om; men det kan jeg ikke svare dem bestemt paa, og det ville de selv finde rimeligt. Jeg tror, at der skal nogen Erfaring til. Man maa vel begynde med at opstille Regler, men først efter nogen Tid vil det vise sig, i hvilken Grad man skal gaa til Indstrækninger, i hvilken Grad det behøves. Det kommer meget an paa, om man kan stole paa, at vedkommende, som anvender denne Indsprøjtning paa Dyr, i Virkeligheden ogsaa indser at det er i deres egen Interesse, at det ikke blot er deres Skyldighed lige over for den Understøttelse, de have modtaget, men at det er i deres egen Interesse at holde det

mistænkelige Kvæg affondret fra andre Dyr. Det forekommer mig heller ikke at være saa vanskeligt, saa længe der er Tale om unge Dyr. Hvor der er Tale om Affondring i Stalde, kan jeg ikke se, at det, om de ere større eller mindre, kan volde stor Vanskelighed. Jeg forudsætter ikke, at man behøver en særlig Stald, men kun et særligt Rum i en Stald. Med Hensyn til Græsningen af Kvæget kan Spørgsmaalet være vanskeligt; men kan man ikke vælge andre Udveje, kan man vælge den, som det ærede Medlem pegede paa, at man udtager et Stykke, hvor kun den Slags Kreaturer anbringes, og for saa vidt det er yngre Dyr, kan jeg ikke se, at det kan volde nogen praktisk Vanskelighed. Som sagt, det er en ny Vej at gaa, naar man her sørger for Opvækstet, Opdrættet, medens man tidligere gif en anden Vej. Jeg antager, at det er en Selvfølge, at naar det skal anvendes over for enkelte Ejere, skal det ogsaa anvendes over for Kvægavlssforeninger, men naar det anvendes der, kommer det ogsaa til at falde tilbage paa vedkommende, som er Medlem af Kvægavlssforeningen, og han faar saa senere den samme Forpligtelse som andre enkelte Kvægejere. Jeg antager, at man netop gennem Kvægavlssforeningerne kan komme ogsaa de mindre Kreaturejere i Tale. Det kan jo være, at de tage Sagen i deres Haand og forlange, at der med de opdrættede Dyr, som skulle præmieres, skal foretages en saadan Prøve. Jeg indrømmer Vanskeligheden ved at komme til Rette med denne Materie, fordi Forholdene have udviklet sig stærkt der i de senere Aar. Jeg har derfor ikke turdet tage Ansvaret for at gennemføre noget i den Retning før, og jeg siger ikke, at dette er ufejlsbart — og det kan man heller ikke forlange — men jeg synes dog, at Forholdene med Hensyn hertil ere komne til en saadan Modenhed, at man ikke vil kunne forsvare ikke at søge at gøre noget ad den Vej. Derfor er det, at jeg paa Regeringens Vegne har fremsat dette Forslag. Der er forskellige ærede Talere, som have erkendt, at det er rigtigt at lavgive paa den Vej, og det glæder mig. At der er Enkeltheder, som kunde læmpes og rettes, det er jo noget, vi kunne tale om under den videre Behandling af Sagen. Jeg anerkennder, at man nu her, som sidste Aar i Udvalget, har erkendt, at man bør se at komme frem ad den Vej, men alle de, som have siddet i Udvalget, maa erkende, at man i Løbet af de sidste 4—5 Aar har maattet stifte Standpunkt over for denne Sygdom, fordi Forholdene have udviklet sig saa stærkt, og der ved ny Undersøgelser er kommen saa mange Midler frem, som man ikke turde